

Bibliographic Data

Author	ဇော်ဂျီ	Zawgyi	Jo' gyi'	Art. ZG0011
Article Title	မြန်မာတို့၏ ရှေးရိုးရာမဇာတ်တော်ကြီး (Ancient Myanmar Ramayana) Mran'ma to' e* rhe" rui" Ra- ma jat' to' kri"			
Title (Book/Serial)	ဆရာဇော်ဂျီစာပေဝေါင်းချုပ် ၊ အတွဲ ၁ Collected Works of Saya Zawgyi, Vol. 1			
Issue and Volume				
Edition				
Place/ Publisher	Union of Myanmar Literary and Journalist Organization			
Distributor				
Ed. Date	1993			
Pagination	p. 85 - 88			
Annotation	Myanmar Ramayana as portrayed by the Pyapon town Rama Zat dramatic troupe. The Rama Court Drama a version was adopted and Burmanized from the Thai.			
Subject Terms	1. Myanmar Ramayana			
Key Words				

မြန်မာတို့၏ ရှေးရိုးဇရာမဇာတ်တော်ကြီး

(အောက်ပါ “ယိုးဒယားရာမ မဟာ သဘင်တော်” ဆောင်းပါးသည် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်က “ခေတ္တဗျာပုံစ” ကလောင်အမည်ဖြင့် သူရိယ သတင်းစာသို့ ဇော်ဂျီက ရေးပို့သော ဆောင်းပါးဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ၁၂၉၂ ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၃ ရက် (၂၃-၁၀-၃၀) နေ့ထုတ် သူရိယ သတင်းစာတွင် ဤဆောင်းပါးကိုတွေ့မြင် မိရာ အလျဉ်း သင့်လှသည် ထင်မြင်သဖြင့် ထပ်မံဖော်ပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အလျဉ်း သင့်ပုံမှာ ယခင်တလောက ဓာရေးဆရာ “သုခ” က ရေကျော် သဟာယဒါန ယိုးဒယားရာမဇာတ်ကိုရုံတစ်ခုခြင်း၊ ဇန်နဝါရီလ အတွင်း၌ ထိုရာမဇာတ်ကို ပင် ရန်ကုန် အနောက်ပိုင်း၌ ကပြခဲ့ခြင်း၊ တစ်ဖန်ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် မြန်မာအသင်းကြီးက ကြီးမှူး၍ ထိုရာမဇာတ်မှ ဇာတ်ကွက် အချို့ကို ပြသစေခဲ့ခြင်းတို့ဖြင့် ရှေးရိုးမြန်မာယဉ်ကျေးမှု တစ်ရပ်ပြန်လည်ထွန်းကားတော့မည့် အရေးကိုမျှော်တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ရာမဇာတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ လွန်ခဲ့သောအနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်က အက်ခတ်စော၊ ဝေဖန်စာရေးထားသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထိုအခါက သူရိယသတင်းစာကလည်း နယ်မှ ပေးပို့လိုက်သော ဇာတ်ဝေဖန်ချက် ဆောင်းပါးကို အရေးတယူထည့်သွင်းဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ အထူး ဝမ်းမြောက် လှသောကြောင့်လည်း။

အောက်ပါ ဆောင်းပါးကို ကျွန်ုပ်တို့က ထပ်မံ ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးဟောင်းကို ဖတ်ရှုရသော အခါ သူရိယအယ်ဒီတာက အပြည့်အစုံ မထည့်လိုဘဲ လိုရင်းတို့ကိုသာ ထည့်ခဲ့ဟန်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့်ဇော်ဂျီအား မေးမြန်းသင့်သည့် အချက်များကိုမေးမြန်း၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ မှတ်ချက်နှင့်တကွ ယခု ဖော်ပြလိုက်ပါကြောင်း၊ အယ်ဒီတာ။)

“ယိုးဒယားရာမ မဟာ သဘင် တော်”

ဗျာပုံပျဉ် ယခုသီတင်းကျွတ် ပွဲတော်တွင် အရပ်ဇာတ် ယိုးဒယား ရာမ မဟာသဘင်၏ အကြောင်းကို “ခေတ္တဗျာပုံစ” ဆိုသူက ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရေးသား ပေးပို့လိုက်သော ဆောင်းပါးမှ အရေးကြီးသောအချက်များကို အောက်တွင် ထုတ်နုတ် ဖော်ပြလိုက်ကြောင်း။

ထို ပထမညွှန် ကပြသော ဇာတ်လမ်း အချုပ်မှာဤသို့တည်း။ မိတ္တီလာပြည့်ရှင်ဇနက မင်းကြီး၌ ရေမှပျောက်လာ၍ ကယ်ယူ မွေးမြူ အပ်သော သီတာဒေဝီမင်းသမီးတစ်ပါးရှိ၏။ လှပလွန်းသဖြင့် ခုနစ်တိုင်းကလိုချင်၊ ဇနက မင်းမှာ သီတာဒေဝီကို ခုနစ်ပိုင်းပိုင်း၌ ခုနစ်တိုင်းဝေရတော့မလောက် ကြပ်တည်း စိတ်ညစ်။ သိကြားမင်း ဗန္ဓုတင်း။ မိုလ်တစ်

ထောင်နိုင်လေးကို ဆင်း၍ ဆက်။ လေးကို တင်နိုင်ချနိုင် ဒေါင်တိုက်နိုင်သူကိုသာ သီတာ ကိုနှင်းဟုမှာကြား။ ဇနကမင်း လေး ရုံ ဆောက်။ အတိုင်းတိုင်းသို့ မြင်းသည်တော် များကို သီတာဒေဝီ၏ ရုပ်ပုံလွှာနှင့် တကွ စေလွှတ် ဖိတ်ခေါ်။ “မ” ဆိုလျှင်ခြေမလက်မ ကိုပင်ပယ်သော လူပျိုရှင်ဘုရင် ပညာဗျားရာမ ဆီသို့လည်းရောက်။ ရုပ်ပုံကိုဆက်ရာ ဒေါသ ထွက်၍ ရုပ်ပုံလွှာကို လွှင့်ပစ်။ ရုပ်ပုံလွှာ သည်လေ၌လွှင့်၍ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ အစွယ် ရောင်ညို၊ သဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ဥပုသ် သုံးလျက်နေသော ဒဿဂီရိ ဘီလူးမင်းထံ သို့ရောက်။ ဘီလူးမင်းမြင်။ စိပ်ပုတီးကိုပစ်။ ဥပုသ်ကျိုး။ လေးရုံသို့ ပန်း ရ ထားဖြင့်၊ ချက်ချင်းသွား။ လေးရုံ၌ ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းသားများ ရောက်ရှိ။ လက်ထပ် ဆွမ်း စားရန် မိဝါဝါလ ရသေ့နှင့် တပည့် ရာမ လက္ခဏ ညီနောင်တို့လည်း ရောက်ရှိ၊ ဒဿဂီရိ လည်းရောက်။ လေးဝှဲကို ကျင်းပ။ ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့ ဖတ်ဖတ်မော၊ ဒဿ ဂီရိလေးတင်၊ တင်နိုင် ချနိုင် သော်လည်း၊ ဒေါင်မတိုက်နိုင်၊ အိုရာတွင် သီတာကိုသူရ နိုင်သည်ပြော။ မယ်သီတာငို၊ မင်းရာမ လက္ခဏတို့ထံ၊ လက္ခဏလေးတင်၊ လက္ခဏ က နောင်တော် အတွက် ဓလျှာ၊ ရာမ လေးတင်။ တင်နိုင်ချနိုင် ဒေါင်တိုက်နိုင်၊ သီတာကိုပိုင်းပထမည ဇာတ်အဆုံးတိုင်လေ သတည်း။

ရာမဇာတ်ကို မြန်မာစကားပြေဖြင့် တစ် အုပ်၊ ရကန်တစ်အုပ်၊ မြန်မာစာညွှန်ပေါင်း ကျမ်း တတိယတွဲမှ ကောက်နှုတ်ချက် တစ် ခု၊ ၎င်းပြင် သင်္သကရိုက်ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ် ဘာသာသို့ပြန်ဆိုထားသော အာစီဒွတ်၏ လင်္ကာကိုတွေ့ဖူးသဖြင့်၊ ဖတ်ရပြီးရှိနေသည့် အတွင်း ယခုတစ်စန်ဇာတ်ကွက်ကို မျက်ဝါး ထင်ထင် ရှုမြင် ရ ပြန် ရာ ဖတ်၍ လွမ်း ရ သည်ထက် ပိုမို၍ လွမ်းစရာကောင်းသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထစ်ကြောင်းအေးဖြင့်လည်း။

ရသာပေါ်သောဇာတ်စာ၊ ရသာပေါ်သော ဇာတ်ဟန်တို့ကြောင့်လည်း၊ ပိုမို၍ကောင်း သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ပြဇာတ်၌ဖြစ်စေ၊ ဝတ္ထု၌ဖြစ်စေ ဇာတ် လမ်း၊ ဝတ္ထုလမ်းသည် အဓိကမဟုတ်၊ ဇာတ် ဆရာ ဝတ္ထုဆရာတို့၏ တစ်ဖက် သားအား ညှို့တတ်သော ဆန်းကြယ် သော ဉာဏ် သည်သာလျှင်အဓိကဖြစ်လေသည်။ ဤဉာဏ် ကိုပင် ရသပညာဟုခေါ်ဆိုရပေမည်။ ဝတ္ထု ကောင်း၌ ဝတ္ထုဆရာတစ်ဦးတည်း၏ပညာ သည်သာလျှင် အခရာဖြစ်သည်။ ဇာတ်မှာ မူကား ဇာတ်ဆရာ၏ ပညာသာမက ကပြ သည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ပညာကိုလည်း ကောင်း စွာ လိုအပ်လေသည်။ ဇာတ် ဆရာသည် ဇာတ်တစ်ခုကို မည်မျှပင် ရသပေါ်အောင် ရေးနိုင်စေကာမူ ကပြသူတို့ အညတရ ဖြစ် လျှင် ထိုဇာတ်သည် ထိုခဏ၌ဇာတ်ကောင်း ဘဝသို့ မရောက်ချေ။ နှစ်ပါးစုံညီ တစ် ပြိုင် တည်းနဲ့ကြမှသာလျှင် ဇာတ် လမ်း လည်း ရှင်းလင်းစွာ ပေါ်လွင်တတ်၍ ဇာတ် ရေး ဆရာ၏ လိုရင်းပညာဉာဏ်လည်း ကြည့်ရှု သူ၏နှလုံးကိုညွတ်နှိုးနိုင်စေသည်။ အချုပ် မှာ ပရိသတ်၌ ရသပေါ်စေသည်။

(အောက်ဖော်ပြပါဇာတ်ခန်းမှာ မိဝါ ဝါလ ဆရာတော် ရသေ့ နှင့် တကွ ရာမ လက္ခဏ ညီနောင်တို့ မိတ္တီလာ လေး ရုံ သို့ သွားရာ တောစခန်းတွင် က ပြ ခင်း ကျင်း သော ဇာတ်ခန်းဖြစ်ကြောင်း စကားအချို့ အချမပါဘဲ အကဟန်သက်သက်ဖြင့် ဇာတ် ကွက်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ် ကို ဖော် ပြ သော ရာမဇာတ်ကွက် တစ် ခု ဖြစ် ကြောင်း သိရ သည်။ (အယ်ဒီတာ)။

ရှေးဦးစွာ ပိုင်းတော်တီးများက ပန်းစုံ ကသာ ယိုးဒယားသီချင်းကို တီးမှုတ်လျက် နေပါသည်။ ဇာတ်ဖုံး ရင် ကွဲ ကား သည် တစ်ဖြည်းဖြည်းပင့်တက်သွားရာ၊ မိဝါဝါလ ရသေ့မှာ အလယ်က၊ စသော၌ရာမလက္ခဏ တို့သည် ယိုးဒယားအကကိုက၍ ထွက်ပေါ်

လာပါသည်။ သို့ကရင်းပင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဇက်ယမ်းနမ်းရှုပ်ပြီးလျှင် က မြိ က ကြ ပါ သည်။ တစ်ဖန် ကရင်းပင် ဆရာရသေ့က ပန်းတစ်ပွင့်ကိုခူးပြီးလျှင် ရာမအားလက်ယပ် ခေါ်၍ “လက္ခဏာကိုမပြနှင့် မင်းတစ်ယောက် တည်းသာသုံးလေ” ဟူသော ဟန်အမူအရာ ဖြင့် ထိုပန်းကိုပေးပါသည်။ ရာမ ကလည်း “ဘုရားတပည့်မပြပါ” ဟူသော အမူ အရာ ဖြင့် ယိုးဒယားအကကိုလှည့်၍လှည့်၍ ကပြီး လျှင် ညီတော် လက္ခဏာဆီသို့သွား၍ “ဆရာ တော်ဘုရားက ဟော ဒီ ပန်း တစ် ပွင့် ကို နောင်တော်အား ပေးသနားပေသည်” ဟူ သောအမူအရာမျိုးဖြင့် ပန်းကို ပြပါသည်။ လက္ခဏာလည်း ဝမ်းနည်းသော အမူအရာ ဖြင့် ရင်ကိုလက်ဖြင့် မ,ကာ ပင့်ကာ ဆရာ ရသေ့ထံသို့သွား၍ “ဘုရားတပည့်တော်ကို ဧတော့ မသနားဘူး၊ ဆ ရာ တော် ဘု ရား မတရားဘူး” ဟူသော အကအမူအရာကိုပြ၍ ဝိုဟန်ပြပါသည်။ ရသေ့ကြီးမှာ ပြာပြာသလ လက္ခဏာကိုချော့၍ ပန်းတစ်ပွင့်အပြင် သစ် သီးတစ်လုံးကိုပါပေးလျက် “ပိုပေးတယ်လို့ မင့်နောင်တော် ရာမကို မပြနှင့်” ဟူ သော အမူအရာကိုပြပါသည်။

(လက္ခဏာလည်း သစ်သီးတစ်လုံးပါအပို ရကြောင်းကို နောင် တော် ဆီ သို့ သွား ၍ ပြဖြစ်အောင်ပြဟန်။ ထိုအခါ ရာမက ဆရာ ရသေ့ထံသို့သွား၍ သူ့အားသစ်သီးမပေး သဖြင့် သူဝမ်းနည်းကြောင်း ဖြော ဆို ရာ ဆရာရသေ့က လက္ခဏာကို တောင်ငွေဖြင့် ရွယ်ဟန်၊ ရွယ်ထားသော တောင် ငွေ ကို ရာမကဆွဲထားလိုက်ဟန်။ ထို့နောက် ဆရာ ရသေ့က ရာမအားသစ်သီးနှစ်လုံးပေးဟန်၊ ရာမက လက္ခဏာအား သွားပြပြန်ဟန်။ ထို အခါ ဆရာရသေ့က ရာမကို ရိုက်မည် ပြု ပြန်ရာ လက္ခဏာက တောင်ငွေကို ဆွဲထား ဟန်တို့ကို အက ဖြင့် ခဏ သွား သည် ဟု သိရသည်။ ။အယ်ဒီတာ)၊

ယင်းကဲ့သို့ ယိုးဒယား သီချင်း တီး မှုတ် မြင်းကို နားက သောတအာရုံ ခံစားရပြီး

လျှင် သိမ်မွေ့သော ယိုးဒယားအက သက် သက်ဖြင့် ညီနောင်တို့၏ ချစ်ခင်သောအပြု အမူကို စက္ခုအာရုံ ခံ စား ရ သူ တို့ သည် အတယ်မှာ ချုပ်တည်း ခံ့ခိုင်၍ နေနိုင် ပါ အံ့နည်း။

ဒသဂီရိ ခေါင်း ဆောင်း သူ မှာ အသံ အလွန်မအောင်လှသော်လည်း၊ အ ကြိမ်း အငေါက်၌ လိမ္မာသဖြင့် ဒသဂီရိ ဘီလူး၏ ခက် ထန် သော သ ဘော ကို ပေါ်လွင် အောင်ဖော်ပြနိုင်ပေသည်။ “ကွဲ့ ဘီလူး အမတ်များ” ဟူသောအခေါ်ကို ခပ် ဆတ် ဆတ် ဆို တတ် သ ဖြင့် ခက် ထန် သော သဘောကို ထင်ရှား စေ လေသည်။ ဒသဂီရိ ဘီ လူး သည် ဥ ပုသ် ဆောင် ဝင် နေ စဉ် သီတာဒေဝီ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိပ်ပုတီးကိုလွှတ်၍ ရူပါရုံ၌ မိန်းမော နေသော အမူအရာ၊ ၎င်း နောက် ရုပ် ပုံ လွှာ ကို စေ့ စေ့ ကြည့် ပြီးလျှင် “သည်မိန်းမ အလှကလွန်းလို့” ဟူသော စာပိုဒ်တို့သည် ဒသဂီရိ၏ထက်မြက် သောစိတ်ကိုထင်ရှားစေ၏။ ၎င်း နောက် သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ မိတ္ထီလာ လေးရုံသို့ ထွက် ခွာအံ့မူးမူးတွင် “ဟေ့ အမတ်တို့ လူပျိုကြီး မျက်နှာဝဝကြီးကြည့်ထားကြကွယ်တို့” ဟူ သော စာပိုဒ်၊ လေးတင်ရာတွင် “ရွှေမျက် မှောင် ညိုရုံနဲ့ တောင်ပြို၍ခြမ်းရမည်” ဟူ သော စာပိုဒ်၊ လေးကိုပထမတစ်ကြိမ်စမ်းပြီး နောက်၊ လေးအလွန် သန်မာ လှသည်ကို သိသောအခါ “အမယ်မင့်လေး၊ တင်နိုင် မည်ဝေးချော့၊ ဖေးလို့သာ အားပျက်၊ သေရွာစောချော့မထင့်၊ ငွေအာဘောက၊ လေဝါယောထွက်ရချည့်” ဟူသော စာပိုဒ် တို့သည် ဒသဂီရိ၏ ပြောင်ဘွင်းဘွင်း ပြော တတ်သောသဘော၊ မိမိကိုယ်ကိုမိမိယုံကြည် သောသဘော၊ မရမနေ ကြိုးစားလိုသော သဘောတို့၏ ကြေးမုံ မှန်သဗ္ဗယ် ဖြစ်ပေ သည်။....

.... (ရာမတော်တွင်) စကား အပြော အဆို မပါဘဲ အက ဟန်အမူအရာ သက်

သက်ဖြင့် စိတ်နှလုံးကိုညွတ်နူးအောင် ပြုနိုင်
ခြင်းကို အထူး ချီးမွမ်းမိပါသည်။ မြန်မာ
စကားသည် မြန်မာလူမျိုး၏ စိတ်ကိုသာ
ညှို့နိုင် မည်။ အင်္ဂလိပ် စကားသည်
အင်္ဂလိပ် လူမျိုး၏ စိတ် ကို သာ ညှို့
နိုင်မည်။ အကဟန် အမူအရာတည်း ဟု
သော စကားမှာကား ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူ
အမျိုးမျိုးတို့ကို နားလည် စေနိုင်၍ ညှို့နိုင်
လေသည်။ အကဟန်အမူအရာသည် ပန်းချီ
ပညာ၊ တူရိယာပညာတို့နှင့် တစ်ထပ်တည်း၊
တူသည်ကိုသတိပြုသင့်လေသည်။....

(၁၉၂၉-ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာကျော် ရုရှား
သဘင်အဖွဲ့တစ်ခု မြန်မာပြည်သို့ လာရောက်
၍ ရန်ကုန်မြို့ အိပ်စလဲရှားရုံတွင် ကပြဖူး
ကြောင်း၊ ခေါင်းဆောင်မှာ မိန်းမကချေ
သည် အင်နာပါဗလိုဗာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို
သဘင်အဖွဲ့က ခင်းကျင်း ကပြသော ဇာတ်
များတွင် အိန္ဒိယ လူမျိုးတို့၏ ဇာတ်ဖော်
များပါဝင်ကြောင်း၊ ဇာတ်ခင်းကျင်းပုံမှာ
ကေားအချီအချေပြောခြင်း၊ သီချင်း ဆိုခြင်း
မပါဘဲ အတီးအမှုတ်သက်သက်ဖြင့် လည်း
ကောင်း၊ အကဟန်အမူအရာ သက်သက်
ဖြင့် လည်း ကောင်း၊ ဇာတ် ကွက် ၏
သဘောကို ပေါ်အောင် ဖော် သွား နိုင်
ကြောင်း၊ ထိုဇာတ်ကပုံမျိုးကို “ဘဲလေး”
ဟုခေါ်ကြောင်း၊ “ဘဲလေး” ဇာတ်ကပုံကို
ဖော်ရိုသည် ယခုအသံလွှင့်ရုံ ဒါရိုက်တာ
ဦးစင်ဇော်နှင့် အတူ ကြည့်ဖူး၍ နှစ်ဦးစလုံး
အလွန် စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးကြောင်း သိရလေ
သည်။ အယ်ဒီတာ။)

....ယခင်တစ်နှစ်က ရန်ကုန်မြို့တွင် လူ
အမျိုးမျိုး၏ အသုံးစေလှူအတိုင်း စီစဉ်၍

ထားသော ‘ဘဲလေး’ ခေါ် ဇာတ်များ အထူး
သဖြင့် အိန္ဒိယပြည်မှတို့ကျ လူမျိုးတို့၏မင်္ဂလာ
အခမ်းအနား၊ ဟိန္ဒူတို့ ကိုးကွယ်သော
“ကရစ်ရှနာ” ဇာတ်ကွက်၊ ခွေးအိဂျစ်လူမျိုး
တို့မင်းခမ်းမင်းနားဇာတ်ကွက်တို့ကို ကေား
အပြောအဆိုမပါဘဲ အက ဟန်အမူအရာ
သက်သက်ဖြင့် ဆိုင်ရာ တူရိယာ တွဲစက်၍
က ပြ သွား ဖူး သော ကမ္ဘာ ကျော်
ရု ရှား ကချေသည်မ အင်နာပါဗလိုဗာ
(Anna Pavlova) သာလျှင် အထက်
က ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့သော ဇာတ်ကွက်ကို
ကြည့်ကြိုမိပါလျှင် ထိုဇာတ်ကွက်ကို မှုထား
၍မြန်မာဇာတ်ကွက်တစ်ခုကိုစီစဉ်ကပြတာဝဲ
ဟု ထင်မိပါသည်။....

....နောက်ဆုံးပြောလိုရင်းမှာ ယိုးဒယား၊
အက ကောင်း၊ ဇာတ်ကောင်း၊ စာကောင်း
တို့သည် ထင်သလောက် မပျောက်သေးပါ
ဟု တွေးမိပါသည်။ ဤယိုးဒယားရာမသဘင်
သည် မြန်မာပြည်လုံး၏ ကျက်သရေဟူ၍
လည်းခေါ်ထိုက်ပါသည်။ ဤကိစ္စကိုဆောင်
ရွက်လျက်ရှိသော ဇာတ်ကြီးကြပ်သူများ နှင့်
တပည့်လက်သား အရပ်သား တို့ကလည်း
ပျော်ရွှင်မှုသက်သက်ဟု သဘော မထားဘဲ
မွန်-မြန်မာ တို့ ၏ ယဉ်ကျေးမှု တစ်စိတ်
တစ်စေ့သကိုလည်း သယ်ပိုး ရွက်ဆောင်နေ
သည်ဟုမှတ်ယူလျက် တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ်
ကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစားသင့်၍ မြို့သူ
မြို့သားတို့ကလည်း အပိုင်းရပ်ကွက် ဟု ၍
ပုဂ္ဂလဗိဇ္ဇာန်မဲ့ဘဲ ဝိုင်း ဝန်း ကူညီ သင့်ကြ
သည်ဖြစ်ပါကြောင်း။